PREU. 5 CENT.

EN PATUFET

* * * * Fará una entremaliadura cada diumenge * * * *

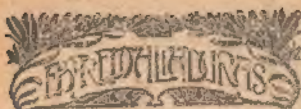
ANY 1er • BARCELONA, 25 SETEMBRE 1904 • NÚM. 39

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
Rambla de las Flors, 11
— — BARCELONA — —

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Catalunya, un any . . . 3 ptas.
Idem, un semestre. . 2 id.
Extranger, un any. . . . 5 id.

—Qui't'ha vista de fer per 'qui Patarrell?
—¿Y tu, nanet?
—Cap a Fransa.
—Donchs au tira jo't portaré 'l farcellet.

Desde fora

Molts m'han preguntat— Y donchs Patufet que no vols tornar a Barcelona?— Sí que vull tornar, pero encare me queda un xich de feyna que fer y la tinch de deixar enllestida, puig no sempre li ve bé a un hom portar a cap lo que's proposa y ja que hi soch no hi vull deixar cap embasta.

Donchs si, com havía sentit correr la veu de si farían novas obras de restauració del antich monastir de Sant Pere de Camprodón, he dit déixam anar a veurel, perque es cosa que s'ho val, y a fe de mon que prou voldría se procurés sa conservació, puig massas vegadas certs mals vents han sigut causa de que's perdessen molts dels monuments d'altres épocas que venían a esser preuhadas joyas y bells recorts del passat de nostra Catalunya.

Y tot pensant ab lo passat y l'avenir de nostre patria, me vaig deixar caurer a Prats de Molló, la terra de aquell barretinaire que tant bé nos cantá lo gran mossen Cinto:

So barretinaire
de Prats de Molló,
me diuhen cantaire
mes no canto gaire,
mes no canto, no.

Axís díu lo poeta y hi afegeix ab tot lo sentiment de l'ánima:

Mont ofici es mort a Fransa
y en Espanya morirá
si nó serva eixa usansa
Vich, lo Camp y l'Ampurdá.
Si se'n va d'eixos paratges,
en firals y romiatges
ja ningú dirá als vehinatges
—Allí passa un catalá!—

Fuy barretinaire
mes ¡ay! jo no'n só.
Me diuhen cantaire
mes no canto gaire
mes no canto, nó.

Per rescabalarme del mal rato que'm feu passar aquest recort, me vaig esbravar comprantme una barretina nova, puig com lo meu plan era fer una visita a la catalana terra de Fransa, axís de passada farás més goig, y a fe de mon no m'está bé'l dirho, pero tothom m'aguaitava y jo que me'n alegraba forsa, pero allá ahont la vaig tenir grossa fou quant al ésser a envistas de Ceret, la patria del amich Delpont,

te me'l veig que'm venía a rebrer.—¿Y cóm ho heu sabut?—¡Oh!—y si me'n va explicar de cosas, fins me tenía preparat un escrit que trobareu en aquest número. Seguit tots dos a la una dihém: ¿Anirém á Sant Martí de Canigó? ¡Ja ho crech que hi anirém! y tal dit tal fet, pero avuy prou y fins la setmana entrant que si Deu vol vos acabará d'explicar l'excursió.

EN PATUFET

Carta de fora

Jaumet, aquí a Llerona
que be que s'hi está,
desde'l matí al vespre
¡quin modo de gosá!
M'aixeco de bona hora
allá entre sis y set,
esmorso com un primpcep
y cap al bosch de dret.
M'assento á tall de moro,
y á l'ombra d'una alzina
estudio la gramática,
repasso la doctrina.
Un cop tinch la llissó
perfectament sabuda,
ne dono una volteta
y cap a fer beguda
y a reposar a casa
puig la *mamá* no vol
m'estigui al pich del dia
rebent los raig del sol.
Y allá ab ma germaneta
juguém sense parar
fins que la *mama* avisa
qu'es l'hora de dinar.
Menjém ab molta gana
y un cop s'ha pres café
a fer la mitjdiada
a l'ombra d'un pallé.
Com que ne vaig cansat
y fa molta calitja,
ne faig una bacayna
ben bé d'horeta y mitja.
Després cap a brenar
a alguna de las fonts,
de las moltas que hi han
per eixos encontorns.
En sent a l'hora baixa
pleguém lo cistellet
y ens en torném a casa
tot poquet a poquet.
Preném la fresca a l'era
y un cop se fa de nit
sopém una miqueta,
rosari, y cap al llit;
Y aixís de un dia al altre
ab pocas variants
se van passant las horas
que me semblan instants.
Mes no't pensis per xó
que no passi cap pena
donhs ja sabs qu'en lo mon
no hi ha alegria plena.
Si n'es o no fundada
ja ho pots ben presumí,
fa mes d'una mesada
que no he pogut llegí,
lo nostre setmanari
y pera mes dissort
d'aquesta llarga ausencia
n'aviva lo record
un noy que hi ha aquí casa
un simpátich baylet
que n'es fidel retrato
del nostre PATUFET.

ALFONS.

A n'el nin PATUFET

Aixerit y jove company: Som llegit la seva alegre revista; de véurer com hi parla vosté, y quins *sants* hi posa, m'ha rocordat alló de quan, jo també, guimbava pels carrers de Perpinyá.

Ja ben menut, era pera la festa de Corpus, nos vestíam de capellanet ó d'escolá, y de valent sembravam l'or de las ginestas devant del tálem, mentres nos regalavam de tenir aprop nostre la música del regiment.

Més tart, la maynada nos aplegavam per la plassa de Arago, y vinguinos fer a bolas, ó saltar peu-ronquet, al joch de batsana, ó nos hi fer a l'escaybra.

Més grandot, me recordi que m'atrevía un cop ó altra, a me'n anar fora de las fortificacions; aquí, pel dijous a la tarde, los *realets* (de la parroquia de la Real), y'ls *jaumets* (de la parroquia de Sant Jaume), s'hi feyan a la pedregada; quines corregudes més bojas, llavors, pera sa treurer d'uns y altres. Y quan els *matheuets* (de la parroquia de Sant Matheu) s'hi posavan, llavors era com a festa major, ja que n'hi havía que sabían manejar el mandró.

Mes tot aixó ja es ben llunyá!

Amich Patufet, Deu li conservi per molts anys la seua franquesa y'l seu bon cor de ninet catalá, y cregui que l'aprecia son servidor del Rosselló

J. DELPONT

—Jo't dich que'l carril corre més perque te moltas rodas.
—Vaja donchs, ab lo cercle, que només ne te una, si vull lo guanyo.
—Perque tú ets més gran, vaja un mérit.

Lo pobre y lo rich

Trobávase un día en son camí un pobre llenyatayre y un rich senyor marqués. Lo pobre estava aborrit perque son fill, excelent minyó y únich amparo que tenía en sa edat avansada acabava de sortir soldat.

Lo rich estava també trist. Una carta que encara tenía entre las mans li acabava d'anunciar las desgracias de son fill, oficial d'un dels regiments que anaren al Africa.

Al trobarse, lo llenyatayre saludá al marqués y aquest li torná lo saludo.

Veyeu ara los distints pensaments que s'agitavan entre aquells dos subjectes, disposats per las malas noticias que cada un d'ells tenía, a judicarse ab tota severitat y per las solas apariencias.

"Vaja, y quina cara que fa aquest senyorás, se digué a sí mateix lo llenyatayre. Cóm desprecia als pobres perque porta un magnífich vestit y nosaltres un jech vell y pelat! Estich segur

Quin caball que m'han comprat,
no's pot aguantar de magre
y si'l cabalco pobret,
queda fet una ensiamada.

que s'estima més a sos gossos que als pobres com jo; y que ab la meytat dels diners que cada any gasta per donar menjar als perdiguers y als llebrers, ne tindría jo prou pera comprar un sustitut a mon fill. No sé per qué, mes jo que tinch tan bon cor, aborresch a aquets senyorassos.

"Deu men guart, pensava lo marqués, de trobarme de nit y en mitj del bosch ab aquest homenot! quina cara tan feréstega! en ella está pintada l'enveja a pesar de

sos compliments. ¡Ah! la casta dels bons pagesos se va perdent! ¿Qui m'havía de dir, fa vint anys, que jo havía de trobar a n'aquesta terra patriarcal un home tan mal carat com aquest?"

Y sens pensar més en tal troballa, lo marqués continuava son camí y lo llenyatayre arribá a sa cabanya qu'havía construhit al peu d'un gran arbre a la mateixa entrada del bosch.

Aleluya Mateu! exclamá Antonia, sa muller, tan prompte com lo vegé. Acabo de rébrer ara mateix la visita d'un bon senyor desconegut. M'ha dit que venía de la part del marqués de A... lo qual sabent que al nostre fill li havía tocat la sort de ser soldat, volía redimirlo. T'espera demá en sa casa de Camp.

D'aixó se'n díu un bon subjecte, exclamá Mateu; es una felicitat qu'aquest home hagi vingut a fixarse en aquest país. Jo me'n alegro molt de tenir una semblant ocasió pera presentarmhi puig que'ncara no'l conech. No sería capás de ferne altre tant aquell altre cap gros ab qui acabo de ensopegar.

Antonia li preguntá de qui parlava y son marit li contá ab breus paraulas, lo mal humor que li havía causat, lo trobar aquell senyor més inflat que una gralla.

La dona qu'era més caritativa que son marit, digué a Mateu que havía de guardarse bé de judicar a ningú per una sola vista, y que aquell home del qui pensava ab tanta llaugeresa y tant mal, podía mol bé ser la mateixa bondat, ab altres rahons que li dictava son cor excelent; mes Mateu no torná resposta alguna.

L'endemá se'n aná a buscar los millors y més frescos ous que pogué trobar, única riquesa de la qual podía disposar pera fer un obsequi al seu benefactor, marxant molt content.

Lo feren esperar en una sala de rébrer que tenía las parets cobertas de hermosos quadros, retratos de caballers plens d'armas, generals ab lluhents uniformes, consellers ab sas golillas y perrucas empolvadas, damas superbas en trajo de cort, etc., etc., y a tots aquets personatjes, que Mateu veya per la primera vegada, los trobava un cert ayre que no li era desconegut y que despertava en sa memoria recorts que no podía ben fixar.

Per fi, se presentá lo marqués y no pogué menos de fer un moviment involuntari de sorpresa al véure a Mateu.

Aquest, doná un crit d'exclamació.

Després, com Mateu tenía una ánima recta a pesar de que no hi havía massa *qui-ha-dalt*, se recordá de prompte de sos judicis temeraris y posantse als peus del marqués, li digué:

¡Cóm! ¡sou vos, senyor marqués! ¡sou vos lo que tant bé ha volgut ferme!

Si, jo soch. ¿Y qué té d'estrany que vulga fer bé a un honrat pare de familia de qui tota la comarca'n parla favorablement! ¿Pera qué m'ha donat Deu un poch més de diner que als demés sino pera emplearlo dignament, després d'aténdrer a las obligacions y al decoro de ma casa? En est cas, aixó es lo que vull fer conservantvos vostre fill. ¡Deu vulga, continuá deixant escapar un gran suspir, que tots los fills se semblin al vostre y que sía tan fácil de rescatarlos!

Llavors li contá Mateu los mals pensaments que havía tingut quan va trobar al marqués y com est va atrentat y arrepentit d'haver judicat tant mal a un home tan bo.

Lo marqués li allargá alashoras la ma.

No vull ser menos franch, li digué; ma confusió al véureus tan agrahit no es menos que la vostra:

Y lo marqués li contá també lo que d'ell havía pensat.

Y pregunto, aymats lectors; ¿tindrém ara necessitat d'afegir alguna reflexió al present exemple perque nos servesca de llissó? No ho creyém pas, puig que nosaltres mateixos podrém fácilment aplicarnos lo qüento, com se sol dir; tant més, quan Deu nos ensenyá lo molt que debém guardarnos de fer judicis temeraris, ó de judicar malament als nostres semblants.

La major part de las vegadas nos posém en gran perill d'equivocarnos donant entrada en nostre cor a sentiments d'antipatía, de repulsió, de allunyament, de despreci y fins tal volta de cólera, que tots son grans defectes qu' enturbian la tranquilitat de la nostra conciencia... y tot ¿per qué? per haver potser passat prop de nosaltres una cara que no'ns agrada.

C. DEL P.

—Hont vas per'qui Plegamans.
—Que tal, amich Serraclara,
ab que trafequejas ara?
—Faig negoci en gros de grans.
—Ja se't coneix ab la cara.

Sembla que a empentas los treguin de fora.

Han sentit uns quants días frescos y... cap a Barcelona falta gent, y'ls empressaris, que tenen un nas més fí que'ls gats, ja s'hi han espavilat ara, ja, a inaugurar temporadas. Com qu'estém en plenas festas de la Mercé, tots s'han donat bona manya en dar a coneixer las *obras*... de reforma que han fet en sos respectius teatres, y, es clar, això es un reclám avuy día, perque las obras que's representan... son lo de menos.

L'un ha posat tres llums de gas més en un corredor, l'altre ha obert una finestra per que, en cas de foch, pogués surtir ab desahogo..... no'ls espectadors, sino'l fum que podría ofegarlos; aixís podrán morir, *cremats* sí, pero sense la incomoditat del fum. L'altre ha fet una paret nova pera posarhi anuncis y ha posat un vidre en una comuna perque'ls concurrents no s'encustipin. Un altre ha pintat las parets de vert per estar més en armonía ab lo que's representa en l'escenari y ha fet comprar estoretas y brasers perque'ls pochs espectadors que hi van no's quedin enrampats de fret. Fins n'hi ha un que ha comprat espolsadors pera fer la llimpiesa, innovació que l'empressari la conceptúa com

un luxo, puig que may en son teatre s'havía tret la pols de las butacas; únicament se'n encarregava l' espectador quan hi seya. Ab los presents datos ja us fareu bon cárrech del magnífich aspecte que aquest hivern tindrán nostres teatres. D'obras dramáticas, cómicas, líricas y ballables n' hi haurá pera tots los gustos y á la altura de las circunstancias, que'n materia de respallar al públich, enlluhernantlo com a un pagés, d'aixó tots los empressaris ne saben la prima; fins lo Teatre Catalá ens ha volgut enganyar com a xinos ab son cartell, posanthi lo nom d'En Borrás ab lletras ben grossas: sapiguent que no hi ha de trevallar.

—Quimet no ho fassis encare.
—Perque no?
—Lo gat miola,
y es capás de di a la mare
que trenquém la guardiola.

Y aixó'm prova una cosa: o que al teatre Catalá no contan ab elements propis pera sostenir l'afició de la concurrencia y tenen de anunciar actors de fora casa perque'ls fassin de reclám, o han volgut gastar una broma ab lo públich que de bona fé creu ab las propagandas barrueras al istil dels espectacles del Paralelo.

Y fent referencia a aixó, ara us vull contar un cas que'm va passar a mi una vegada que vaig estar a París.

Tenía molta nomenada en aquella época una célebre cantatriu a la que tothom admirava y que a mi també m'havia fet entrar en ganas de sentirla. No tenía present ahont trevallava, pero sí que'm recordava del seu nom perque tothom ne parlava.

Una nit passo per una

rue y'm veix en la porta d' un teatre un gros cartell ab lo nom de la *fulana* ab lletras de tres pams; ja'n vaig tenir prou: entro y... va passar una hora..... dugas..... tres... y la senyora no sortía. Creyent que ab la pressa d'entrar havía llegit lo nom malament, surto a fora y, efectivament, deya'l nom de la cantatriu, sols que a baix, ab lletras quasi inllegibles, deya: *Ja no canta aqui.*

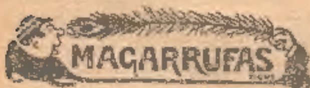
CISTÓFUL

Acudits

Entre ganduls:

—Que't sembla, Quimet, ¿durará gayre això del descáns dominical?

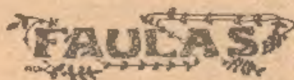
—Ja, total 24 horas cada diumenge.

Moltas vegadas me diheu "*dispensa si no escrich be'l catalá*" y jo ho faig, perque desgraciadament no s'ensenya la nostre llengua en molts estudis. Pero com ara ha sortit un llibre que's molt convenient pera los que sigan estudiosos y vulgan apendre el catalá, veu aquí que vos ho faig a saber.

S'anomena "Resúm de Gramática Catalana", y allí hi trobareu las principals reglas de nostre gramática y després una colla de paraulas que'n general se diuhen malament ab las sevas equivalencias tal com s'han de dir.

De manera, que'n Emili Vallés, autor d'aquest llibre ha fet una bona obra, y tant ho crech aixís, que vos la recomano per lo molt que ab ella hi podreu apéndrer.

D'ISOP

De l'arrogant mosca y de la superbíssima formiga

La mosca y la formiga altercavan ensemps sobre la sua preeminencia, pretenent

l'una ésser major excelencia que l'altre y comensant primer la mosca, exprimí aquestas paraulas: No sols m'ha volgut la Natura desigualar a tu, mes encara aventatjarme. Perque, ¿qui sino jo tinch potestat entre tots los irracionals animals, de menjar en la taula dels reys y princeps? Jo sola gusto primer la sua exquisida vianda y tinch lo meu aposento sobre la sua real corona, y beso quan vull de las donas los delicats llabis. Respon la formiga: Tu vols esser lloada de qu'et procura oprobiosa infamia, que ab tot que tingues tant excelents preeminencias, de las quals tant te gloriejas, es cert qu'ets fastigosa a tots aquells ab qui conversas, y no tens domini sinó en lo fervor del estiu, y senyaladament en la calurosa [illegible]. Mes jo, en estiu y en hivern, me conservo sanissima, per ahont, vivint ab grandíssima fecunditat y alegria, excedesch en innumerables excelencias.

Exhorta aquesta faula que lo qui vol disfamar als altres, per lloar aixi mateix, oprobi y vituperi. *Lo qui massa se lloa se disfama.*

☙ ☙

Conversa

—Deu los guart, sabrian dirme
si es aquí a can Patufet?
—Aquí es, pro com qui ha fet
tan [illegible] de [illegible]
ha [illegible] al cel [illegible] ble
per passar l'est [illegible] or,
mes si per cas [illegible] ha [illegible]
[illegible] direcció.
—Moltas gracias agraheixo
la se[illegible] amabilitat
mes per lo [illegible] de parla
[illegible]
Despres [illegible]
[illegible] manas,
sens [illegible]
que [illegible] pluma
[illegible]
taulas [illegible] versos
y despres d'haver passat
an [illegible] de paper
[illegible]
[illegible] pur [illegible]
—[illegible] par[illegible]
[illegible] puch [illegible] ar
per [illegible] per publicar
[illegible]
[illegible]
per [illegible]
[illegible]
[illegible] publicar
—Moltas gracias [illegible] agraheixo
la se[illegible] [illegible]
y [illegible] me despedeixo
pera anarmen a [illegible] ugar.

M. Valls [illegible]

☙ ☙

La caseta dels pobrets

Una vegada hi havía en un poble una caseta mitj enrunada, feta ab trossos de maho.

Un día que'l noy se'n anava (com tenia per costúm) a captar pel poble, la seva mare, que era molt reganyosa, li va dir que si al tornar no portava cap céntim, li donaría una pallissa.

Lo noy se'n aná molt trist per lo que li havía dit la seva mare y comensá a caminar, seguint tot lo poble y altres del voltant.

Al ser cap al tart, sols havía pogut arreplegar 5 céntims y un bossí de pa, que ab forsa ansia lo anava a portar a casa seva.

Mes, al arribar a casa, trobá lo cadavre de la seva pobre mare entre mitj de trossos de fusta cremada.

¡Podeu pensar, amiguets meus, lo trastorn que va tenir lo xicotet al quedar al mon sense pares!

Ara lo trovareu que va plorant per aquets carrers; ab aixó, si'l veyeu feume lo favor d'aconsolarlo fentli una almoyna per l'amor de Deu.

Lluis B. Bosch
(10 anys).

Invitació

[illegible] present Patufet
[illegible] la Mercè
[illegible] a casa
a las dos [illegible] cafè.
[illegible] meu
[illegible] alguna cosa
[illegible] abs.
[illegible] orsa
[illegible] això
[illegible]
y [illegible] renglera
[illegible] carré
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] després
[illegible]
[illegible] farem
[illegible] cansats
[illegible] farem
Mes [illegible] dirte,
que si [illegible]
[illegible] amich
[illegible]

Joan Badia (14 anys)

Epígramas

Vare [illegible] dia
[illegible]
[illegible] preguntar
[illegible] Quima?
[illegible] contestar ne
[illegible] reflexió
[illegible] confits
de la casa [illegible] Cendra,
de [illegible] dar
[illegible] pel [illegible] anys y pel Setembre.

[illegible] Saderni (14 anys).

Antonet N[illegible] se diu
[illegible] que es de Pina[illegible],
y [illegible] son nom es [illegible]
[illegible] sol posar [illegible] *A[illegible]*

Enrich Domenech (12 anys)

Mort heroica d'un noy

Era una nit fosca y tenebrosa com una gola de llop. La pallissa perteneixent a uns pobres y honrats jornalers se cremava. ¿Per quí va ser ocasionat aquell incendi? ¿Va ser ocasionat per algún descuydat que passant per allí va espolsar la pipa? ¿Va ser ocasionat per alguna ma criminal que volgué aumentar la pobresa d'aquella desgraciada familia?

Aquesta despertá pe'l fum y per l'escalfor, sortiren a fora junt ab un fill anomenat Ramón, pu g no buscavan en aquells moments sino la seva salvació.

Un cop a fora, En Ramón se recordá que la seva germaneta, de quatre anys, encara era dintre.

Allavors, despreciant las flamaradas y'ls obstacles que se li presentavan, entrá a dins a buscar a la seva germaneta. L'agafá per la ma, mes, quan anavan pera sortir se desplomá la casa, quedant soterrats en las runas.

Aquells dos angelets pujaren al cel agafats per la ma, tal com moriren.

ERNEST CAPDEVILA Y ROIG
(12 anys)

ENDEVINALLAS

AB PREMIS

Xarada

Consonant n'es ma *primera*
metall n'es *girat-segona;*
y buscant en poca estona,
negació n'es ma *tercera.*
Si penseu uns quants minuts,
trobareu com es cabal,
un nom d'home en lo *total*
per cert dels mes coneguts.

ENRICH DOMENECH (16 anys.)

Baldufa numérica

3 7 4 las donas ne portan
3 5 6 begudæ
1 5 4 pera líquids
1 2 3 4 5 6 7 8 nom d'home
1 2 3 1 2 3 2 " de dona
2 3 4 8 3 5 " d'home
6 2 4 7 8 " de dona
6 2 3 7 parentiu
3 7 6 en las barcas
3 7 nota musical
5 vocal

TOMASET CERMEÑO

Conversa

Escolta, Peret: ¿vols venir a boda de la meva germana?
—¿Com, que's casa?
—Sí.
—¿Quina, la María?
—No, la que ja t'he dit.

SANTIAGO ESCUDER (10 anys.)

Endevinalla

Soch un fogó petitet
que m'encens en 'vent dinat;
del fog's tu ets xemeneya
ves, si'm pots endevinar,
que si no'm tens a la boca,
massa prou que m'hi tindrás.

JOSEPH M. ALCALÁ

Geroglífich Comprimit

E. 1000. i.

GILET FARRÁN

Donaré tres premis que son:

1.er Un estoix de col·legial.
2.on Una capsa de colors.
3.er Un mirall de tres caras.

als que envihin la solució exacta de la Xarada, Baldufa numérica, Convensa, Endevinalla y Geroglífich comprimit.

Si m'envian mes de tres solucions exactas las sortejaré pera veure a qui tocarán los premis.

CONDICIONS

Las mateixas dels anteriors concursos.

Admeteré solucions fins lo dia 4 de Octubre a las vuyt del vespre.

Los noms dels tres premiats se publicarán en lo numero 4 .

CORREU

Medallas.—Francisco Gargallo.—Gil Farran.—Miquel Miró.—Albertet de Vilafranca.—Ramon Colomé.—Ramon Baixeras.—Magda Serra.—Joan Baldiris.—Joseph Ros.—Pep Sisó.

Carbassas.—Santiago Escuder.

D'Administració. — Isidre Galtés, Manresa: Li envio los números que demana menys lo 3 qu'está agotat.—Joseph M.ª Bella. Vilallonga: cada setmana he enviat lo periódich, diguim los números que li mancan. Anotada la observació del apellido.—Magda Serra, será servida.

Na Práxedes Pellicer, s'aprofitará retocat.—Ricart Valls, val més que escrigui en prosa. Es consell de amich.—J. Bou. practiquis ab los dibuixos.—Victorinet Agustí, miraré d'aprofitarho.—En Salvador Cotet, la Xarada es massa llarga.—*Paulet.* potser anirá retallat un bon xich.—Joseph O. Rafols, los seus dibuixos son molt confosos.—R. Quadreny, miraré de aprofitar algun passatemps; no n'envihi mes perqué'n tinch per deu anys al menos.—J. Recassens, los dibuixos no estant prou be, si n'envía fassils ab tinta xina. Ricart Valls, sa poesía *Felip V* es massa política. J. Teixidó potser anirá algún dibuix.—Agustí Gil: mercés per la idea del concurs, que mirarém d'aprofitar. Pot enviar las fotografías que vulgui, potsé n'hi haurá alguna apropósit pera'l *Calendari*.

Imp. La Renaixensa, Xuclá, 13, baixos. — Barcelona

Al cap de la devallada
d'aquest tan hermós poblet
a en Delpont, molt satisfet,
li vaig dar forta abrassada.